

Књига пророка Данила — двадесет пети број

Откривење опадања Вавилона: пророчки одломак од Навуходоносора до Валтасара

Jeff Pippenger

2023-12-20

Валтасаров пад у петом поглављу био је предсликан Навуходоносоровим падом у четвртом поглављу.

„Последњем владару Вавилона, као и у праслици његовом првом владару, била је изречена пресуда божанског Стражара: ‘О царе,... теби се говори; царство је отишло од тебе.’ Данило 4:31.“ Пророци и цареви, 533.

Навуходоносор представља почетак, а Валтазар крај царства које је владало седамдесет година, те је тако симболизовало владавину звери из земље из тринаесте главе Откривења (Сједињене Државе), која је требало да влада у време када је блудница Тира (папство) била заборављена.

И догодиће се у тај дан да ће Тир бити заборављен седамдесет година, према данима једнога цара; а после свршетка седамдесет година Тир ће певати као блудница. Исаија 23:15.

Стога Навуходоносор представља почетак Сједињених Држава, а Валтазар представља крај Сједињених Држава. Навуходоносор представља почетак републиканског рога и почетак протестантског рога. Валтазар представља завршетак републиканског и протестантског рога.

Sud koji je bio naveden na Nabuhodonosora bio je „sedam vremena“. Povest o Nabuhodonosorovom življenju kao zveri tokom dve hiljade pet stotina i dvadeset dana upotrebio je Vilijam Miler u svojoj primeni „sedam vremena“ iz Levitske dvadeset šeste, premda se nije osvrnuo na dve hiljade pet stotina i dvadeset, koje je simbolizovano u Valtasarovom sudu.

А ово је писмо које беше написано: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ, УФАРСИН. Ово је значење тога: МЕНЕ; Бог је избројао царство твоје и учинио му крај. ТЕКЕЛ; измерен си на теразијама и нашао си се лак. ПЕРЕС; царство твоје раздeљено је и дато Међанима и Персијанцима. Данило 5:25–28.

Поред тумачења које је Данило придао тајанственом натпису на зиду, речи „мене“ и „текел“ представљају меру тежине, а те речи такође представљају и одређену вредност кованог новца (2. Мојсијева 30:13, Језекиљ 45:12). Једно „мене“ износи педесет сикала, односно хиљаду гера. „Мене, мене“ стога је једнако две хиљаде гера. Један „текел“ износи двадесет гера. Према томе, „мене, мене, текел“ износи две хиљаде и двадесет гера. „Уфарсин“ значи „разделити“ и стога означава једну половину „мене“, те представља пет стотина гера. Заједно они представљају збир од две хиљаде пет стотина и двадесет.

Последња изјава сестре Вајт указује да је Валтазар био предображен Навуходоносором, али је она, још одређеније, нагласила њихов заједнички суд, и оба суда су представљена као симбол „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Постоји неколико израза којима Свето писмо представља „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Јеремија га представља као Божји гнев.

Како је Господ у гневу своме облаком покрио кћер сионску, и оборио с неба на земљу красоту Израилеву, и није се сетио подножја ногу својих у дан гнева свога! Господ је прождро сва насеља Јаковљева и није се смиловао; у јарости својој оборио је утврђења кћери Јудине; оборио их је до земље; оскрнавио је царство и кнезове његове. У жестоком гневу своме одсекао је сав рог Израилев; повукао је десницу своју испред непријатеља, и плануо је против Јакова као пламен огњени који прожиди унаоколо. Натигао је лук свој као непријатељ; стао је с десницом својом као противник, и побио све што је било милина оку у шатору кћери сионске; излио је јарост своју као огањ. Господ је био као непријатељ: прождро је Израилја, прождро је све двореве његове; разорио је утврђења његова, и умножио у кћери Јудиној тугу и нарицање. И на силу је уклонио шатор свој, као да је био вртна колиба; разорио је места саборна своја; Господ је учинио да се у Сиону забораве празници свечани и суботе, и презрео је у негодовању гнева свога цара и свештеника. Господ је одбацио жртвеник свој, омрзао је светињу своју, предао је у руке непријатеља зидове двора њених; они су подигли вику у дому Господњем као у дан свечаног празника. Господ је наумио да разори зид кћери сионске; развукао је уже, није оставио руку своју од затицања; зато је учинио да бедем и зид тугују; заједно су изнемогли. Плач Јеремијин 2:1–8.

Гнев Господњи представљен је као „жестина његовога гнева“, и његов гнев излио се и на северно царство и на јужно царство Израилево. Зато књига пророка Данила указује на „прво“ и „последње“ негодовање. Јеремија помиње „мерну линију“ коју је Господ „разапео“ када је испољио свој гнев према своме изабраном народу. Та се линија такође спомиње и у Другој књизи о царевима.

И Господ проговори преко слугу својих, пророка, говорећи: Зато што је Манасија, цар Јудин, учинио ове гадости и чинио зло више од свега што су чинили Амореји, који беху пре њега, и навео и Јуду да греши својим идолима, зато овако вели Господ Бог Израилев: Ево, навешћу такво зло на Јерусалим и на Јуду да ће свакоме ко чује о томе заузјати обе уши. И развући ћу над Јерусалимом уже Самаријино и висак дома Ахавовог; и обрисаћу Јерусалим као што човек брише зделу, бришући је и преврћући је наопако. И оставићу остатак свога наследства и предаћу га у руку њиховим непријатељима; и постаће плен и грабеж свим својим непријатељима. 2. Краљевима 21:10–14.

„Уже“ Божјег гнева, које представља Мојсијевих „седам времена“, најпре је било растегнуто над северним царством (домом Ахавовим), а потом над Јудом. Други библијски израз за „седам времена“, који је изведен из двадесет шесте главе Левитске књиге, јесте израз „расејани“.

Тада ћу и ја вама ићи насупрот у јарости; и ја, управо ја, казнићу вас седмоструко за грехе ваше. И јешћете тело синова својих, и тело кћери својих јешћете. И разорићу узвишице ваше, и исечи ликове ваше, и бацићу лешеве ваше на лешеве идола ваших, и душа ће моја осећати одвратност према вама. И опустошићу градове ваше, и светиње ваше претворићу у пустош, и нећу мирисати миомирис ваших угодних кадова. И земљу ћу довести у пустош, и запрепастиће се над њом непријатељи ваши који се настане у њој. И расејаћу вас међу незнабошце, и извући ћу мач за вама; и земља ће ваша бити пуста, и градови ваши опустошени. Тада ће земља уживати суботе своје, докле год буде лежала пуста, а ви будете у земљи непријатеља својих; тада ће земља починути и уживати суботе своје. Докле год буде лежала пуста, почиваће, зато што није почивала у суботама вашим, кад сте живели на њој. Левитска 26:28–35.

Расејање међу незнабошцима испунило се за Данила када је као роб био одведен у Вавилон, у време ропства Јоакима. Тада, док је Данило био у „земљи непријатеља“, земља је почивала и уживала „своје суботе“. Друга књига дневника обавештава нас да је тај временски период био седамдесет година Јеремијиних, које је Данило дошао да препозна у деветом поглављу.

И оне који беху избегли од мача одведе он у Вавилон; и беху му слуге, њему и синовима његовим, до владавине царства персијскога; да би се испунила реч Господња из уста Јеремијиних, докле земља не одужи своје суботе; јер докле год лежаше опустошена, светкова суботу, да би се навршило седамдесет година. А прве године Кира, цара персијскога, да би се испунила реч Господња из уста Јеремијиних, Господ подиже дух Кира, цара персијскога, те он огласи по свему царству своме, и стави то и у писмо, говорећи: Овако вели Кир, цар персијски: сва царства земаљска даде ми Господ Бог небески; и он ми заповеди да му сазидам дом у Јерусалиму, који је у Јуди. Ко је међу вама од свега народа његова? Господ Бог његов нека буде с њим, и нека иде горе. 2 Дневника 36:20–23.

Израз „расејање“ представља симбол „седам времена“. Суд над Навуходоносором од „седам времена“ живота као звери предображавао је суд над Валтасаром, како је представљен тајанственим речима на зиду: „мене, мене, текел упарсин“. Валтасаров суд био је представљен натписом руке, који је износио две хиљаде пет стотина двадесет, исти број дана колико је Навуходоносор живео као звер, и исти број година представљен „седам времена“ у Левитској двадесет шест.

Суд над Валтазаром, који је био прасликован судом над Навуходоносором, био је симболички представљен са „седам времена“, и оба та суда представљала су „пад Вавилона“, који је симбол поруке другог анђела. Први пад Вавилона био је онда када је била оборена Невродова кула.

И сва земља беше једнога језика и једнога говора. И догоди се, кад се отиснуше с истока, да нађоше равницу у земљи Сенарској; и настанише се онде. И рекоше један другоме: Хајде да правимо опеке и добро их испечемо. И опека им беше место камена, а смола им беше место креча. И рекоше: Хајде да сазидамо себи град и кулу, којој ће врх бити до неба; и стекнимо себи име, да се не бисмо расејали по свој земљи. А Господ сиђе да види

град и кулу, што зидаху синови човечји. И рече Господ: Гле, народ је један, и сви имају један језик; и ово почеше чинити; и сада им се неће ускратити ништа што су наумили да учине. Хајде да сиђемо и да им тамо пометемо језик, да не разумеју један другоме говор. Тако их Господ расеја оданде по свој земљи, те престадоше зидати град. 1. Мојсијева 11:1–8.

При суду над Вавелом, који је био суд над Невродом, Господ је Невродове побуњенике „расејао“ по „свему лицу земље“. Неврод и његови саучесници знали су да ће њихова побуна довести до тога да буду расејани, јер су рекли да је побуда за зидање куле и града била да „стекнемо себи име, да се не бисмо расејали по свему лицу земље“.

„Име“ је у пророчком смислу симбол карактера. Карактер који су Нимрод и његови сарадници успоставили представљен је њиховим делима, јер ћете по родовима познати карактер. Плод Нимродове побуне, и стога симбол његовог карактера, била је изградња куле и града. „Кула“ је симбол цркве, а „град“ је симбол државе. Име Нимродових побуњеника, које представља њихов карактер, било је сједињење цркве и државе, што је такође симболички представљено као лик звери.

Одломак који означава пад Вавила садржи израз „хајде“ поновљен три пута. Трећи пут је онда када Бог доноси суд пометње њихова језика и расејава их по свој земљи. Прво „хајде“ било је припрема за друго „хајде“, када су подигли свој град и кулу. Када су током историје другог изрази „хајде“ довршили своје дело, Бог је сишао да видљиво размотри њихову побуну. Треће „хајде“ било је суд, а друго „хајде“ било је визуелно испитивање. Прво „хајде“ представља њихов први неуспех, а пророчки, то што је „хајде“ изречено три пута, означава процес испитивања вечног јеванђеља у три корака. Има још много више података у сведочанству о Невродовој побуни и паду, али ми једноставно указујемо на то да је први пут када је Вавилон (Вавил) пао, симбол „седам времена“, како је представљен „расејањем“, означен. Невродов суд био је представљен расејањем, Навуходносоров са „седам времена“, а Валтазаров са „две хиљаде пет стотина и двадесет“.

Печат Алфе и Омеге показује да је пророчка линија представљена четвртим и петим поглављем порука позног дажда другог анђела и Поноћног вапаја. Та линија почиње падом Вавилонa, представљеног Навуходносором, чиме се означава 1798. година, када је духовни Вавилон (папство) први пут пао. Затим, на крају те линије, пада Валтазаров Вавилон, означавајући почетак постепеног пада духовног Вавилонa (поново папства), који започиње у кризи недељног закона. Постоје два сведока о паду Вавилонa на почетку те линије и два сведока на њеном крају. Пророчка логика препознаје печат великог Почетка и Свршетка, док уједно види да је тема пада Вавилонa посведочена са четири сведока у линији представљеној четвртим и петим поглављем Данила.

У односу између типа и антитипа Навуходносора и Валтасара, када се тај однос усклади са последњим данима, налазимо звер из земље у њеном јагњећем стању представљену Навуходносором, а затим, када проговори као аждаја, видимо Валтасара. У пророчком односу видимо републикански рог вођен Уставом Сједињених Америчких Држава,

представљен Навуходоносором, и обарање Устава, представљено Валтасаром. Такође ћемо видети Навуходоносора као мудру девицу, а Валтасара као луду девицу.

Наставићемо наше разматрање четвртог и петог поглавља Књиге пророка Данила у наредном чланку.

„Валтасару су биле пружене многе прилике да упозна и изврши вољу Божју. Видео је свога деда Навуходоносора прогнаног из друштва људи. Видео је како му је Овај који му га је дао одузео разум којим се горди владар поносио. Видео је цара изгнаног из свога царства и учињеног другом пољских звери. Али Валтасарова љубав према забави и самопрослављању избрисала је поуке које никада није смео заборавити; и он је чинио грехе сличне онима који су на Навуходоносора навукли знамените судове. Проћердао је прилике које су му милостиво биле дароване, занемаривши да употреби могућности које су му биле надокнад руке да се упозна с истином. ‘Шта ми треба чинити да се спасем?’ било је питање поред којег је велики, али безумни цар равнодушно прошао.“

„Ово је опасност безбрижне, неразборите омладине данас. Рука Божја пробудиће грешника као што је пробудила Валтасара, али ће за многе бити прекасно да се покају.“

„Владар Вавилона имао је богатство и част, и у својој охолој самоугађајућој разметљивости уздигао се против Бога неба и земље. Уздао се у своју сопствену мишицу, не помишљајући да би се ико усудио да каже: ‘Зашто то чиниш?’ Али када је тајанствена рука исписивала слова на зиду његове палате, Валтазар беше поражен страхопоштовањем и занемео. У једном тренутку био је потпуно лишен своје снаге и понижен као дете. Схватио је да је препуштен на милост Једнога већег од Валтазара. Исмевао је свете ствари. Сада се његова савест пробудила. Схватио је да је имао предност да позна и врши вољу Божју. Историја његовог деде стајала је пред њим тако живо као и натпис на зиду.“ Bible Echo, April 25, 1898.